

[Kjær Rasmussen.]

at man dengang indså, at der burde være skattemæssig ligestilling mellem skatteydere med lave indtægter.

Finansministeren kommer nu alligevel og foreslår, at der fra 1971 indføres et yderligere personfradrag på 3.000 kr. for pensionister. Dette yderligere fradrag betyder, at mindre indtægter ikke beskattes så hårdt, og at pensionister med 13.000-17.000 kr. får godt og vel 1.000 kr. i lettelse, og det er selvfølgelig udmærket. Hovedproblemet er blot, at lige så snart pensionisten kommer op over det skattefrie personfradrag, skal der betales 36 pct. i skat. Dette er i høj grad gået ud over pensionister med ekstraindtægter, det erkender vi; men situationen er endnu værre for ikke-pensionister med små indkomster, idet de beskattes af den del af indkomsten, der ligger over 5.000 kr.

Regeringen vil altså indskrænke sig til at lette situationen for pensionisterne selv på denne baggrund, og vi kan da godt forstå, at regeringen må have fået kolde fødder i denne sag. Pensionisterne har ikke betalt skat i et par år. Nu gør de det igen, og noget kunne tyde på, at forslaget her er — jeg tror ikke, det er for stærkt at sige det — en taktisk manøvre foretaget i den hensigt at standse strømmen af vrøde pensionistlæserbreve i dagspressen.

At forslaget ikke har til hensigt varigt at forbedre denne gruppes økonomiske kår, ses tydeligt af finansministerens skriftlige fremsættelse. Der fremhæver finansministeren nemlig, at fradragsbeløbet ikke skal føres à jour med eventuelle prisstigninger; det vil altså sige, at inflationen efterhånden vil gøre den her foreslåede lempelse værdiløs.

Vi hører til dem, der foretrækker en højere pension fremfor skattenedsættelse; men vil man endelig gå skattevejen, må man gøre lempelserne generelle, således at de kommer til at omfatte alle lavindkomstgrupper. Vort forslag i folketinget om en generel forhøjelse af personfradraget på 1.200 kr. er således langt at foretrække, fordi det vil gavne såvel pensionisterne som alle andre med lav indtægt, og for øvrigt er dette forslag også i overensstemmelse med den før omtalte betænkning. Men regeringen har altså ikke villet foreslå dette, og derfor har den håndplukket en enkelt gruppe inden

for lavindkomstområdet og givet den en lettelse, som altså er noget midlertidig.

Med det, man er ved at gøre her, får man et mægtigt apparat stillet på benene, og jeg kunne godt tænke mig at stille finansministeren nogle spørgsmål i denne forbindelse: Hvor mange inden for den pensionistgruppe, vi taler om her i dag, betaler egentlig skat? Hvor stort er det skatteprovenu, som man får ud af denne pensionistgruppe? Og hvad koster det egentlig det offentlige at opkræve dette skatteprovenu? Vi har en fornemmelse af, at om det måske ikke går hen og bliver en tabgivende forretning, bliver det i alle tilfælde ikke særlig lukrativt for statskassen.

Det har før været nævnt her i dag; hvor håbløst det er for pensionisterne efterhånden at finde rundt i deres pensionsudregninger. De kan ikke finde ud af det, fordi man igen og igen broderer videre på eksisterende udviklede ordninger. Så er det, man ser billedet af pensionisten, som står oppe på socialkontoret med hatten i hånden og vil kræve sin gode ret, men måske ikke rigtig kan formulere det, og det giver nogle problemer af menneskelig art.

Vores stilling til forslaget her vil være afhængig af, hvad udvalget kan finde ud af med hensyn til lettelser for andre lavindkomstgrupper.

Finansministeren (Poul Møller): Jeg er ked af, at venstresocialisterne tager det standpunkt, at deres stilling til dette forslag om at imødekomme ønsket om pensionistlempelser vil afhænge af, hvad man gør for andre grupper. Det vil være svært at lave et skattesystem, som ikke har en forskel mellem pensionister og ikke-pensionister, mellem unge og ældre, mellem invalider og ikke-invalider.

Man kan naturligvis holde for, at det alt sammen skal ordnes over invalidepensionen og folkepensionen, og det har vi tilstræbt. Det tilstræbte man i fjor med den ordning, som skulle træde i kraft i forbindelse med kildeskattens ikrafttræden, men man kan ikke sige, at det er blevet nogen succes. Det, vi står over for i dag, er netop en følge af, at det ikke kunne lade sig gøre, man skulle op på endnu større pensionsforøgelser. Hvis man i skattemæssig henseende fuldstændig